

VENECIJANSKA IZDAJA

U IZGUBLJENOJ GROBNICI ALEKSANDRA VELIKOG
NALAZI SE SPAS ZA ČOVEČANSTVO

Stiv Beri

Prevela Magdalena Petrović

alnari
PUBLISHING

Beograd, 2010.

Zahvalnica

Najpre zahvaljujem Pem Ahern – i čuvajte se, agent s novim 'blekberijem' opasna je stvar. Zatim, kao i uvek, divnim ljudima iz izdavačke kuće *Random House*: Džini Sentrelo, mom izdavaču (što kažem s velikim ponosom); Libi Magvajer, što je bila uz mene sa svojom nepokolebljivom podrškom; Marku Tavaniju, koji je ponovo ponudio svoje izvanredne uređivačke uvide; Sindi Mari, koja uživa u tome da me otera; Kim Hovi, koja nekako čini da me ljudi žele; Rejčel Kid, koja širi knjige po celom svetu; Beku Stvanu, genijalnom dizajneru korica; Kerol Lovenstajn; i na kraju svim ljudima iz promotivnog i prodajnog odeljenja – ništa ne bismo postigli bez njihovih izuzetnih napora.

Još neke ljude treba spomenuti: Viki Satlou, naša italijanska agentkinja, koja je naš put u Italiju učinila uspešnim; Mikele Benconi i njegova žena Leslie, koji su učinili da se osećamo dobrodošlim u Veneciji; Kristina Korteze, koja nam je pokazala baziliku Svetog Marka i obezbedila nam neprocenjive uvide; svim ljudima u italijanskoj izdavačkoj kući *Nord publishing*, kakav je to sjajan tim; i Damaris Korigan, briljantna dama koja je jedne noći za večerom podstakla moju maštu. Moje veliko hvala svima vama.

Mog brata Boba i njegovu ženu Kim, ćerku Lindzi i sina Granta – posebno spominjem s dugim zakašnjenjem. Svi mi mnogo značite iako se to rečima ne može dovoljno iskazati.

Na kraju, ovu knjigu posvećujem mojoj ženi, s kojom sam u braku poslednjih nekoliko meseci. Ona je gledala kako ova priča raste od

Stiv Beri

grube ideje do reči na stranici. Tokom tog putovanja vodila me je, kritikovala i upućivala tople reči ohrabrenja.

*Naporan rad i rizik cena su slave, ali divno je živeti
hrabro i umreti ostavljajući za sobom večnu slavu.*

– ALEKSANDAR VELIKI

*Božansko je pravo ludila ne biti
sposoban da vidiš zlo koje leži pred tobom.*

– NEPOZNATI DANSKI DRAMATURG

*Za Karen Elizabet,
Potpuno putovanje*

PREGLED VAŽNIH DOGAĐAJA

20. jul 365. p. n. e.	Rođen je Aleksandar Makedonski.
336. p. n. e.	Ubijen je Filip II. Aleksandar postaje kralj.
334. p. n. e.	Aleksandar prelazi u Malu Aziju i počinje svoja osvajanja.
Septembar 326. p. n. e.	Pohod na Aziju završava se u Indiji, kada se Aleksandrova vojska pobunila. Aleksandar se vraća na zapad.
Oktoibar 324. p. n. e.	Umire Hefestion.
10. jun 323. p. n. e.	Aleksandar umire u Vavilonu. Njegove vojskovođe dele carstvo. Ptolemej prisvaja Egipat.
321. p. n. e.	Aleksandrova pogrebna povorka kreće za Makedoniju. Ptolemej napada procesiju. Telo je odneto u Egipat.
305. p. n. e.	Ptolemej je krunisan za faraona.
283. p. n. e.	Ptolemej umire.

215. p. n. e.	Ptolemej IV podiže Somu da sahrani Aleksandrove posmrtno ostatke.
100. n.e.	Sveti Marko strada u Aleksandriji, njegovo telo je sakriveno.
391. n.e.	Soma je uništena i Aleksandar Veliki nestaje.
828. n.e.	Venecijanski trgovci krađu mošti svetog Marka iz Aleksandrije, nose ga u Veneciju i pohranjuju ga u Duždevu palatu, čiji se trag s vremenom gubi.
Jun 1094. n.e.	Mošti svetog Marka ponovo se pojavljuju u Veneciji.
1835. n.e.	Sveti Marko je iz kriptе premešten ispod glavnog oltara bazilike koja nosi njegovo ime.

Prolog

VAVILON

MAJ 323. P. N. E.

Aleksandar Makedonski je juče odlučio da sam ubije tog čoveka. Obično bi nalagao drugima da obave takve zadatke, ali ne i danas. Otac ga je naučio mnogim stvarima koje su ga dobro služile, ali jednu lekciju iznad svih nikada neće zaboraviti.

Smaknuća su bila za žive.

Šest stotina najboljih stražara stajalo je na okupu. Bili su to neustrasivi ljudi koji su, bitku za bitkom, uranjali pravo u protivničke redove, ili verno štitili njegov ranjivi bok. Zahvaljujući njima, neuništiva makedonska falanga osvojila je Aziju. Ali danas neće biti borbe. Nijedan čovek nije nosio oružje ni oklop. Umesto toga, iako su bili iscrpljeni, okupljali su se lako obučeni, s kapama na glavama, budnih očiju.

I Aleksandar je proučavao scenu neuobičajeno umornim očima.

Bio je vođa Makedonije i Grčke, gospodar Azije, vladar Persije. Neki su ga nazivali 'kraljem sveta'. Drugi 'bogom'. Jedan od njegovih vojskovođa je jednom prilikom rekao da je on jedini filozof koji je ikada nosio oklop.

Ali bio je i čovek.

A njegov dragi Hefestion ležao je mrtav.

Čovek koji mu je bio sve – osoba od poverenja, zapovednik konjice, veliki vezir, ljubavnik. Kad je bio dete, Aristotel ga je učio da je prijatelj njegovo drugo ja, a to je bio Hefestion. Zabavljalo ga je sećanje na to

kako su jednom njegovog prijatelja pomešali s njim. Greška je uzrokovala opštu neugodnost, ali Aleksandar se samo nasmešio i primetio da ta zabuna s Hefestionom nije bila važna, *jer je i on bio Aleksandar.*

Sišao je s konja. Dan je bio blistav i topao. Prošle su jučerašnje prolećne kiše. Neki znak? Možda.

Dvanaest godina je jurio na istok, osvajajući Malu Aziju, Persiju, Egipat i delove Indije. Cilj mu je sada bio da napreduje na jug i osvoji Arabiju, zatim zapadno, do Severne Afrike, Sicilije i Iberije. Već su se skupljali brodovi i vojska. Marš će uskoro početi, ali najpre je morao da sredi problem Hefestionove prevremene smrti.

Zakoračio je preko meke zemlje, dok mu se hladno blato uvlačilo u sandale.

Bio je niskog rasta, oštar u govoru i hodu, njegovo telo svetle puti nosilo je ožiljke bezbrojnih rana. Od svoje majke Albanke nasledio je prav nos, kratku bradu i usne koje nisu mogle a da ne odaju osećanja. Kao i njegova vojska, bio je sveže obrijan, plava kosa bila mu je raščupana, njegove oči – jedno plavosivo, drugo smeđe – uvek su bile na oprezu. Ponosio se svojim strpljenjem, ali u poslednje vreme shvatao je da je njegov bes sve teže kontrolisati. Počeo je da uživa u tome što su ga se plašili.

„Lekaru“, rekao je tihim glasom dok se približavao. „Kažu da su proroci najbolji u pogađanju istine.“

Čovek nije odgovorio. Barem je znao gde mu je mesto.

„To je iz Euripida. Jedna predstava koja mi se mnogo sviđa. Ali od proroka se očekuje mnogo više od toga, zar ne misliš tako?“

Sumnjao je da će Glaukije odgovoriti. Čovek je prestravljeno piljio.

I treba da se plaši. Juče, dok je padala kiša, konji su savili stabla dve visoke palme skoro do zemlje. Tu su bile vezane, dvama konopcima isprepletenim u jedan, zatim pričvršćenim za još jednu jaku palmu. Sada je lekar bio vezan usred slova V koje su činile palme, obe ruke su mu bile sputane konopcem, a Aleksandar je držao mač.

„Tvoja dužnost je bila da daš najistinitije predviđanje“, rekao je kroz stisnute zube, suznih očiju. „Zašto ga nisi mogao spasti?“

Vilica tog čoveka nekontrolisano je zadrhtala. „Pokušao sam.“

„Kako? Nisi mu dao napitak.“

Glaukiju se glava zatresla u strahu. „Imali smo nezgodu nekoliko dana ranije. Većina sastojaka je prosuta. Poslao sam glasnika po još, ali nije stigao do... krajnje bolesti.“

„Zar ti nije rečeno da uvek imaš dovoljne zalihe?“

„Imao sam, kralju. Bila je nesreća.“ Počeo je da jeca.

Aleksandar nije obraćao pažnju na taj prizor. „Obojica smo se složili da ne bude kao prošli put.“

Znao je da se lekar sećao kako su dve godine ranije i Aleksandar i Hefestion imali groznicu. I tada im je, takođe, bilo ostalo malo zaliha, ali dobili su još, i obojica su se oporavila od napitka.

Strah je kapao s Glaukijevog čela. Prestravljene oči molile su za milost. Ali sve što je Aleksandar mogao da vidi bio je mrtav sjaj njegovog ljubavnika. Kao deca, obojica su bili Aristotelovi učenici – Aleksandar, kraljev sin, Hefestion, naslednik ratnika. Zbližili su se zahvaljujući zajedničkom uvažavanju Homera i *Ilijade*. Hefestion je bio Aleksandru ono što je Patroklo bio Ahileju. Razmažen, ohol, i uopšte ne tako bistar, Hefestion je ipak bio čudo. Sada ga više nije bilo.

„Zašto si dozvolio da umre?“

Nije ga mogao čuti niko osim Glaukija. Naredio je svojim vojnicima da stanu dovoljno blizu da samo gledaju. Većina pravih grčkih ratnika koji su došli s njim u Aziju bili su ili mrtvi ili penzionisani. Persijski regruti, mobilisani za rat nakon što je on osvojio njihov svet, sada su činili većinu njegove sile. Dobri ljudi, sve do jednog.

„Ti si moj lekar“, prošaptao je. „Moj život je u tvojim rukama. U tvojim rukama su i životi svih koji su mi dragi. A ipak si me izneverio.“ Samokontrola je podlegla žalosti i borio se protiv potrebe da ponovo zajeca. „Zbog jedne nezgode.“

„Molim te, kralju moj. Preklinjem te. To nije moja krivica. Ne zaslužujem ovo.“

Zagledao se u tog čoveka. „Nije tvoja krivica?“ Njegova žalost odmah se pretvorila u bes. „Kako možeš tako nešto da kažeš?“ Podigao je mač. „Tvoja dužnost je bila da pomogneš.“

„Kralju moj. Ja sam ti potreban. Ja sam jedini, osim tebe, ko poznaje napitak. Ako bude potreban a ti budeš nemoćan, kako ćeš ga dobiti?“ Čovek je brzo govorio. Pokušavao je sve što bi moglo da uspe.

„Drugi to mogu da nauče.“

„Ali to zahteva veštinu. Znanje.“

„Tvoja veština je bila beskorisna za Hefestiona. Nije ništa dobio od tvog velikog znanja.“ Reči su se sklopile, ali bilo mu je teško da ih izgovori. Na kraju je skupio hrabrost i rekao, više sebi nego svojoj žrtvi: „Mrtav je.“

Trebalo je da prošla jesen u Ekbatani bude vreme velikog slavlja – svečanost u čast Dionisa, sa sportskim igrama, muzikom i tri stotine glumaca i umetnika tek pristiglih iz Grčke da zabavljaju vojsku. Trebalo je da se pijanka i veselje nastavljaju nedeljama, ali proslavljanje se brzo završilo kada se Hefestion razboleo.

„Govorio sam mu da ne jede“, rekao je Glaukije. „Ali on me nije slušao. Jeo je piletinu i pio vino. Rekao sam mu da to ne radi.“

„A gde si ti bio?“ Nije sačekao odgovor. „U pozorištu. Gledao si predstavu. Dok je moj Hefestion ležao i umirao.“

Ali Aleksandar je tada bio na stadionu i gledao trku, i ta krivica je rasplamsala njegov bes.

„Groznica, kralju moj. Poznaješ njenu silu. Brzo dođe i prevlada. Nema hrane. Ne smeš da jedeš. Znali smo to od prethodnog puta. Uzdržavanje od hrane obezbedilo bi vreme koje je bilo potrebno da napitak stigne.“

„Morao si da budeš tamo“, vrisnuo je i video da su ga vojnici čuli. Smirio se i rekao skoro šapatom: „Napitak je morao biti dostupan.“

Primetio je nemir među svojim ljudima. Morao je da povрати kontrolu. Kako je govorio Aristotel? *Kralj govori samo svojim delima*. Zbog toga je prekinuo tradiciju i naredio da balsamuju Hefestionovo telo. I dalje sledeći Homerova pripovedanja, naredio je da se konjima odseku grive i repovi, kao što je Ahilej uradio za svog palog Patrokla. Zabranio je da se svira bilo kakav muzički instrument i poslao je izaslanike u proročište Amona za uputstvo kako da se najbolje seća svog voljenog. Zatim, da olakša svom bolu, napao je Kasite i pokorio celu zemlju svom maču – to je bila njegova žrtva seni njegovog dragog Hefestiona koja je nestajala.

Bes ga je prevladao.

I još uvek je vladao njime.

Zamahnuo je mačem kroz vazduh i zaustavio ga pred Glaukijevim licem obraslim bradom. „Ponovo me je obuzela groznica“, prošaptao je.

„Onda ću ti biti potreban, kralju moj. Mogu da pomognem.“

„Kao što si pomogao Hefestionu?“

Još uvek mu je pred očima bila Hefestionova pogrebna lomača od pre tri dana. Visoka pet spratova, osnove površine jednog kvadratnog furlonga*, ukrašena pozlaćenim orlovima, pramcima brodova, lavovima, bikovima i kentaurima. Iz celog Mediterana došli su izaslanici da gledaju kako gori.

I sve to zbog nesposobnosti ovog čoveka.

Zavitlao je mačem iza lekara. „Neću tražiti tvoju pomoć.“

„Nemoj, molim te“, vrisnuo je Glaukije.

Aleksandar je prerezao čvrste niti konopca oštrim sečivom mača. Svaki potez kao da mu je otklanjao bes. Zario je oštricu u svežanj. Niti su se oslobodile uz prasak, kao da se lome kosti. Još jedan udarac i mač je probio i poslednje veze. Dve palme, oslobođene spona, jurnule su ka nebu, jedna levo, druga desno, a Glaukije je bio vezan između njih.

Čovek je vrištao dok je njegovo telo zaustavljalo vraćanje stabala, zatim su mu se ruke iskidale iz zglobova, a grudni koš eksplodirao u grimiznom vodopadu.

Grane palmi začegrtale su kao slap vode, a stabla su stenjala na svom putu nazad uvis.

Glaukijevo telo je muklo lupilo na mokru zemlju, dok su mu se ruke i delovi grudnog koša njihali na granama. Tišina se vratila kada su stabla ponovo stajala uspravno. Nijedan vojnik nije pustio ni glasa.

Aleksandar se okrenuo ka svojim ljudima i zaurlao: „*Alalalalai*.“

Njegovi ljudi su ponovili makedonski ratni poklič, njihovi krici tutnjali su vlažnom ravnicom i odjekivali o utvrđenje Vavilona. Ljudi koji su gledali s vrha gradskih zidina dovikivali su nazad. Sačekao je da se zvuk smiri i zatim povikao: „Nikada ga nemojte zaboraviti.“

Znao je da će se pitati je li mislio na Hefestiona ili na nesrećnu dušu koja je upravo platila cenu što je razočarala svog kralja.

Ali to nije bilo važno.

Ne više.

Zabio je mač u mokru zemlju i vratio se do svog konja. Ono što je rekao lekaru bila je istina. Ponovo ga je obuzimala groznica.

A on ju je prihvatao s dobrodošlicom.

---

* Furlong – mera za dužinu od oko 200 metara. – *Prim. prev.*

PRVI DEO

1.

KOPENHAGEN, DANSKA
SUBOTA, 18. APRIL, SADAŠNJOST
11.55

Miris je povratio svest Kotonu Malonu. Oštar, jedak, s primesom sumpora. I još nečeg. Slatkog i odvratnog. Kao smrt.

Otvorio je oči.

Ležao je na podu, ispruženih ruku, dlanovima na tvrdom drvetu, koje je odmah primetio da je lepljivo.

Šta se desilo?

Bio je na aprilskom okupljanju danskog Udruženja prodavaca antikvarnih knjiga nekoliko blokova zapadno od njegove knjižare, blizu zabavnog parka Tivoli. Sviđali su mu se ti mesečni sastanci, a ni ovaj nije bio izuzetak. Malo pića, nekoliko prijatelja, i mnogo priče o knjigama. Dogovorio se da se sutra ujutru vidi s Kasiopejom Vit. Iznenadio se kada ga je juče pozvala da ugovori sastanak. Nije mu se javljala od Božića, kada je provela nekoliko dana u Kopenhagenu. Vraćao se kući na svom biciklu, uživajući u ugodnoj prolećnoj noći, kada je odlučio da pogleda neobično mesto za sastanak koje je ona odabrala: Muzej grčko-rimske kulture – navika da se priprema, koju je stekao na prethodnom poslu. Kasiopeja je retko kad nešto činila impulsivno, pa nije bila loša ideja da se malo pripremi unapred.

Pronašao je adresu, koja je bila naspram Frederiksholms kanala, i primetio poluotvorena vrata zgrade u mrklom mraku – vrata koja su uvek bila zatvorena – i uzbunio se. Parkirao je svoj bicikl. Najmanje što je mogao da uradi bilo je da zatvori vrata i da pozove policiju kada se vrati kući.

Ali poslednje čega se seća bilo je kako steže kvaku na vratima.

Sada je bio u muzeju.

Pri svetlosti koja je prolazila kroz dva velika staklena prozora i osvetljavala okolinu, video je prostor uređen u tipičnom danskom stilu – sjajna mešavina čelika, drveta, stakla i aluminijuma. Pulsirala mu je desna strana glave i on je napipao blagu čvorugu.

Rastresao je maglu iz svoje glave i ustao.

Jednom je već bio posetio ovaj muzej i nije bio impresioniran njegovom kolekcijom grčkih i rimskih umetnina. To je u celom Kopenhagenu bila samo jedna od stotinu ili više privatnih kolekcija, čije su teme bile raznolike koliko i stanovnici tog grada.

Pridržao se za staklenu vitrinu. Prsti su mu ponovo postali lepljivi i smrdljivi, po istom odvratnom mirisu.

Primetio je da su mu košulja i pantalone vlažni, kao i kosa, lice i ruke. Šta god da je bilo to što je pokrivalo unutrašnjost muzeja, prekrilo je i njega.

Oteturao se do prednjeg ulaza i probao da otvori vrata. Zaključana. Sigurnosna brava. Treba mu ključ da bi je otvorio iznutra.

Razgledao je po unutrašnjosti. Plafon se uzdizao trideset stopa uvis. Stepenište od drveta i hromiranog metala vodilo je na sprat, koji se gubio u još većoj tami, a ispod se pružalo prizemlje.

Pronašao je prekidač za svetlo. Ništa. Teškim koracima je otišao do telefona na stolu. Nema signala.

Buka je poremetila tišinu. Škljocanje i škripanje, kao da se pokreće zupčanik, čulo se sa sprata.

Ono što je naučio na obuci za agenta Ministarstva pravde upozoravalo ga je da bude tih, ali isto tako nagonilo ga je da istražuje.

I on se tiho popeo uza stepenice.

Ograda od hromiranog metala bila je vlažna, kao i svi stepenici presvučeni laminatom. Petnaest stepenika nagore, na spratu, još vitrina od stakla i hromiranog metala bilo je rasuto po podu od tvrdog

drveta. Nazirali su se obrisi mermernih reljefa i nepotpunih bronzanih skulptura na pijadestalima, kao duhovi. Na šest metara od njega, neki pokret mu je privukao pogled. Neki predmet se kotrljao po podu. Bio je širok možda pola metra, svetle boje, priljubljen uz pod, kao jedna od onih automatskih baštenskih kosačica koje je jednom video na reklami. Kada je naletela na vitrinu sa statuom, ta stvar se zaustavila, vratila nazad, i zatim jurnula u drugom pravcu. Iz njenog vrha izašla je štrcaljka i svakih nekoliko sekundi izbacivala mlaz aerosola.

Približio se.

Sprava je zaustavila svaki pokret. Kao da je osetila njegovo prisustvo. Štrcaljka se zaklatila i uperila u njega. Oblak magle natopio mu je pantalone.

Šta je to?

Mašina kao da je izgubila interesovanje. Jurnula je dublje u mrak, usput ispuštajući još magle snažnog mirisa. Pogledao je nadole preko ograde u prizemlje i spazio još jednu takvu stvarčicu parkiranu pored vitrine.

Ovde ništa nije slutilo na dobro.

Morao je da ode. Stomak je počeo da mu se prevrće od smrada.

Mašina je prestala da luta i on je čuo jedan novi zvuk.

Dve godine ranije – pre nego što se razveo, povukao iz državne službe i iznenada preselio u Kopenhagen – dok je još živeo u Atlanti, potrošio je nekoliko stotina dolara na roštilj od nerđajućeg čelika. Na njemu se vatra palila pritiskom na crveni prekidač. Sećao se zvuka koji je upaljač na toj spravi ispuštao sa svakim pritiskom na dugme.

Isto škljocanje čuo je upravo sada.

Varnice su sevnule.

Mašina je živo zasvetlela, najpre žuto kao sunce, zatim je gorela narandžasto, konačno postajući svetloplava dok su plamenovi zračili iz nje i uništavali tvrdo drvo. Plamenovi su istovremeno huknuli uza zidove. Temperatura je brzo rasla i on je podigao ruku da zaštiti lice. Požar je zahvatio i plafon, i za manje od petnaest sekundi, sprat je bio potpuno u plamenu.

Probudile su se prskalice iznad njegove glave.

Delimično se povukao niza stepenište i sačekao da se vatra ugasi.

Međutim, primetio je nešto.

Voda je jednostavno pojačavala plamenove.

Mašina koja je započela katastrofu odjednom se raspala u nemom blesku, dok su se plamenovi valjali u svim pravcima, kao talasi koji traže obalu.

Plamena lopta podigla se do plafona, gde ju je rado dočekala voda koja je štrcala. Para je zagušila vazduh, ne dimom već hemikalijom od koje mu se zavrtele u glavi.

Jurnuo je niza stepenice, preskačući po dve odjednom. Još jedan nalet uništavao je sprat. Usledila su još dva. Stakla su se slomila. Nešto se smrskalo.

Pojurio je ka glavnom izlazu iz zgrade.

Druga spravica, koja je uspavano mirovala, odjednom je oživela i počela da kruži oko vitrina u prizemlju.

Još tečnosti raspršilo se po zapaljenom vazduhu.

Morao je da izađe. Međutim, zaključana ulazna vrata otvarala su se ka unutra. Metalni okvir, tvrdo drvo. Nema šanse da ih provali. Gledao je kako se vatra polako spušta niza stepenište i uništava stepenik po stepenik, kao da je đavo silazio da ga pozdravi. Plamenovi su osvetnički proždirali čak i hromirani metal.

Disanje mu je postalo teško, usled magle hemikalija i brzog nestajanja kiseonika. Neko će sigurno pozvati vatrogasce, ali njemu neće biti pomoći. Ako varnica dotakne njegovu natopljenu odeću...

Plamen je stigao do dna stepeništa.

Na tri metra od njega.

2.

VENECIJA, ITALIJA

NEDELJA, 19. APRIL

00.55

Enriko Vinčenti se zapiljio u optuženog i pitao: „Imaš li nešto da kažeš pred ovim Savetom?“

Čovek iz Firence kao da nije mario za to pitanje. „A da se ti i tvoja Liga malo nosite?“

Vinčenti je bio radoznao. „Očigledno misliš da nismo ozbiljni.“

„Slušaj, debeljko, ja imam prijatelje.“ Firentinac se izgleda zapravo ponosio tom činjenicom. „Mnogo prijatelja.“

Objasnio je: „Tvoji prijatelji se ne tiču nas. Ali tvoja izdaja? To je druga stvar.“

Firentinac se obukao za tu priliku, pokazujući svoje skupo odelo *caneti*, košulju *šarve*, kravatu *prada* i obavezne cipele *guči*. Vinčenti je shvatio da je sve to koštalo više nego što bi većina ljudi zaradila za godinu dana.

„Znaš šta“, rekao je Firentinac. „Ja ću otići i zaboravićemo na sve ovo... šta god da je... a vi, ljudi, možete da se vratite i radite šta god da inače radite.“

Niko od devetorice ljudi koji su sedeli pored Vinčentija nije progovorio ni reč. Upozorio ih je da očekuju arogantnost. Firentinac je bio unajmljen da obavi posao u centralnoj Aziji, posao koji je za Savet bio od ključnog značaja. Nažalost, Firentinac je izmenio zadatak da bi udovoljio svojoj pohlepi. Srećom, prevara je otkrivena i preduzete su kontramere.

„Veruješ da će tvoji saradnici zapravo stati uz tebe?“ pitao je Vinčenti.

„Nisi tako naivan, zar ne, debeljko? Oni su mi i rekli da to uradim.“

Još jednom je ignorisao opasku na svoju težinu. „Oni nisu to rekli.“

Ti saradnici su bili međunarodno udruženje kriminalaca koje se više puta pokazalo kao korisno za Savet. Firentinac je po ugovoru bio unajmljen da pomogne i Savet je zatvorio oči za prevaru udruženja da bi se obračunao s lažovom koji je stajao pred njima. To bi i udruženju pokazalo svoje. I jeste. Oni su već odustali od novca koji su dugovali i Savetu je vraćena njegova velika suma. Za razliku od Firentinca, ti saradnici su odlično shvatali s kim imaju posla.

„Šta znaš o nama?“ pitao je Vinčenti.

Italijan je slegnuo ramenima. „Gomila bogataša koji vole da se igraju.“

Njegova hrabrost zabavljala je Vinčentija. Četvorica ljudi stajala su iza Firentinca, svi naoružani, što je objašnjavalo zašto se nezahvalnik osećao sigurno.

Kao uslov da se pojavi, insistirao je na tome da dođu i oni.

„Pre sedam stotina godina“, rekao je Vinčenti, „Savet desetorice upravljao je Venecijom. To su bili ljudi koji su morali biti dovoljno zreli

da ih ne bi mogla prevladati strast ili iskušenje, koji su bili zaduženi da održavaju javnu bezbednost i nadvladavaju političku opoziciju. I oni su upravo to i radili. Vekovima. Tajno su svedočili, izricali kazne i sprovodili smaknuća, sve u ime venecijanske države.“

„Misliš da me je briga za tu lekciju iz istorije?“

Vinčenti je prekrstio ruke u krilu. „Trebalo bi da te bude briga.“

„Ovaj mauzolej je deprimirajući. Da li je tvoje vlasništvo?“

Istina, vili je nedostajao šarm kuće koja je nekada bila porodični dom, ali carevi, vladari, nadvojvode i krunisane glave svi su boravili pod njenim krovom. Čak je i Napoleon zauzimao jednu od spavaćih soba. Zato je s ponosom rekao: „To je naše vlasništvo.“

„Trebam vam dekorater. Jesmo li završili ovde?“

„Hteo bih da završim ono što sam počeo da objašnjavam.“

Italijan je mahnuo rukama. „Nastavljam. Hoću da odspavam.“

„I mi smo takođe Savet deseterice. Kao i članovi prvobitnog saveta, unajmljujemo inkvizitore da nametnu naše odluke.“ Dao je znak i trojica su zakoračila napred iz udaljenog dela salona. „Kao i kod prvobitnog saveta, i naše pravilo je apsolutno.“

„Vi niste vlast.“

„Nismo. Mi smo nešto sasvim drugo.“

Firentinac je ipak izgledao kao da nije impresioniran. „Došao sam ovde usred noći, jer su mi tako naredili *moji* saradnici. Ne zato što sam impresioniran. Unajmio sam ovu četvoricu da me zaštite. Pa bi vašim inkvizitorima moglo biti teško da bilo šta nametnu.“

Vinčenti se podigao sa stolice. „Mislim da nešto treba da razjasnimo. Unajmili smo te da bi obavio jedan zadatak. Odlučio si da promeniš taj zadatak tako da odgovara tvojim ciljevima.“

„Osim ako svi vi nameravate da ostanete ovde u kutiji, predložio bih da prosto zaboravimo na to.“

Vinčentijevo strpljenje se istrošilo. Iskreno je mrzeo ovaj deo svojih službenih dužnosti. Dao je znak, i četvorica ljudi koji su došli s Firentincem zgrabili su idiota.

Njegov ohol pogled pretvorio se u izraz iznenađenja.

Firentinac je razoružan dok su ga trojica ljudi držala. Jedan inkvizitor je prišao i koturom čvrste trake vezao ruke optuženoga koji se otimao, zatim mu je uvezao noge i kolena i obmotao mu lice zapušivši